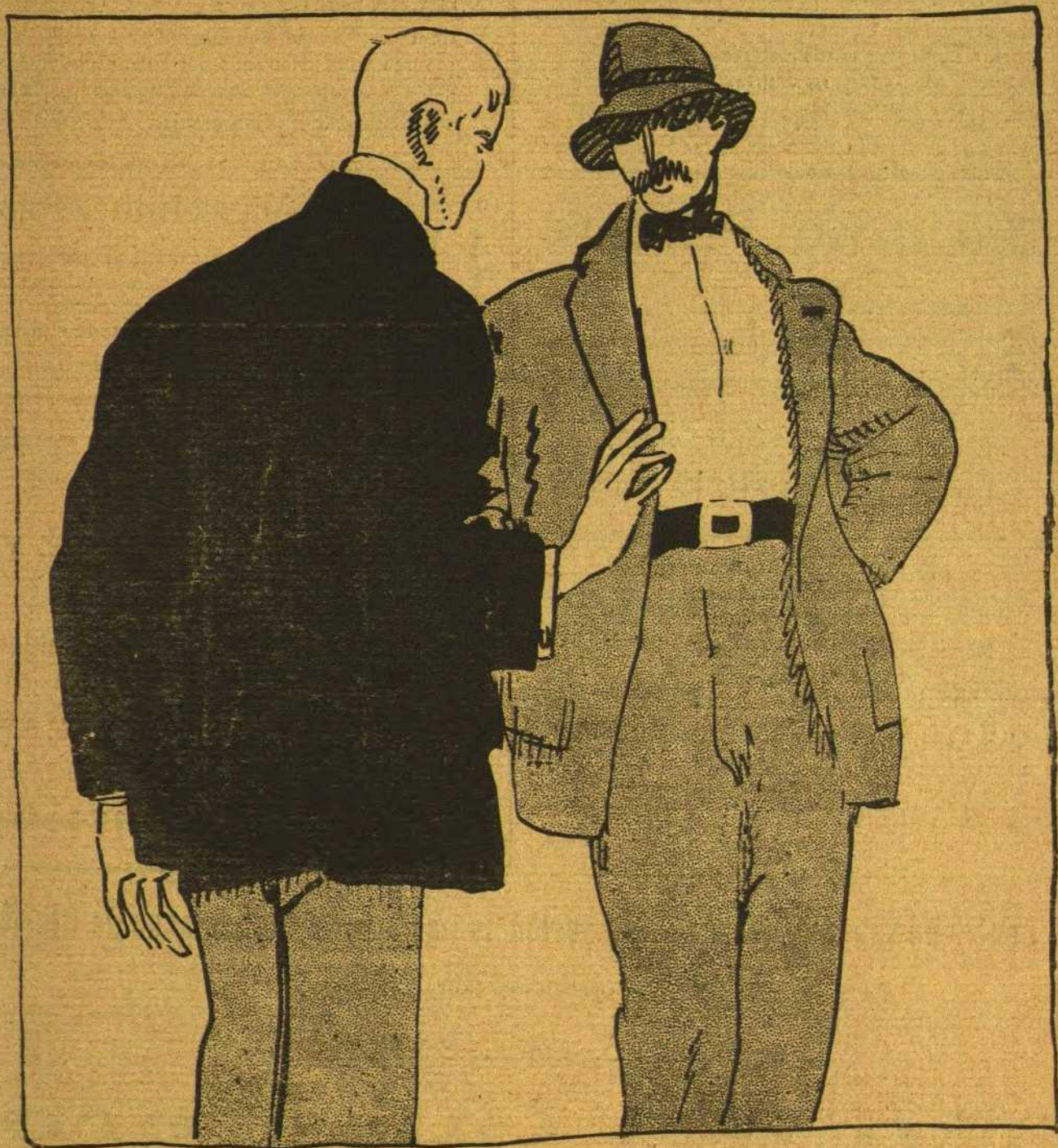

PAPETU

—Noi, en Lluís val molt; és un xicot franc,
—Més valdria si fos pesseta.

TEATRE NOVELTATS
Trío Corales - Germanes Besons

ALCAZAR ESPAÑOL
Unió, 7.—Gran Café Concert Restaurant a la carta dia i nit
Exit verdaderament grandios
LA GATITA MADRILEÑA

ROYAL CONCERT

Fabelló de Moda : El Rei dels Music-Halls
30 HERMOSES ARTISTES 30
Gran exit de les vetllades en el nou
FOYER I SALÓ SPORT
Entrada lliure Restaurant a la carta Butaques gratis

Saturno Parque

Grandioses reformes
Fantàstiques il·luminacions
Els millors i més nous sports que se coneixen

Entrada de passeig, 10 cénts.

IICAVALLERSII

Per preservatius bons, barats i de les millors marques del país i estranger, dirigir-se a la més antiga i acreditada casa

Carrer Cardenal Casañas, núm. 4.-BARCELONA
(al costat de l'Hotel La Francesa)

QUI TE SARNA ES PERQUE VOL

El **SULFURETO CABALLERO** no permet aquesta malaltia. Venda: Centre d'específics i farmacies següents: **Barcelona:** Assalt, 86.—**Lleida:** Carnicer, Carme, 35.—**Taragona:** Mon, Cos del Bou, 2.—**Casas:** Rambla S. Joan.—**Reus:** Serra, Sta. Agna, 80.—**Tortosa:** Vergès, Rosa, 3.

Cuplets PAPITU

Primera Serie

Preu: Un ral

NOTA.—Advertim als corresponents que la 2.ª serie de Cuplets que publiquem com a folletí no's vendrà solts, sinó que qui vulgui obtindre'ls deurà comprar tots els números del periòdic que continguin el folletí desitjat.

Marcelino Albiol

Fabricació de làmpares pel gas
i electricitat
Instal·lacions, reparacions
Lloguer i venda a plassos

— PONENT, 42 —

ELS PELLETS
DEL
DR. MACKENZY

Curen el pitjor
refredat en
24 hores

Representant: **FRANS JANSSENS, Valencia, 275.-BARCELONA**

Centre de venda al per major de periòdics i setmanals i tota classe de llibres

Corresponsal directe

Ferlandina, 5, tenda.-BARCELONA

Miquel Guerrero

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ: Pelayo, 83
Hores, de 10 a 1
REUS DE SUSCRIPCIÓ
ESPANYA, trimestre... Ptes 2
ESTRANGER, " " " " " 3
Page anticipat
Del treball publicat en son responsables
els seus autors -- No retornen els originals.

DEL TEATRO DE LA GUERRA

(Correspondencia remitida directamente por el recadero de la Font del Ferro.)

Diario bélico de nuestro enviado especial señor Buendía y Gassol, fabricante de toquillas.

Jueves, 10.—Excuso a usted decirle, que el hacer la información cada día me resulta más difícil. A lo mejor está uno sentado a la sombra de un plátano verde, tiene uno lista una cuartilla y va a ponerla papel chupón, y... ¡pum! le seca la cuartilla y le deja a usted seco una bala *dum-dum*. ¡Esto, la verdad, son balas de otro paner.

Viernes, 11.—Como que los aliados y los enemigos no se encuentran y la cosa resulta ensopida, me meto otra vez en el aeroplano y aeroplaneo al Japón. ¡Ya estoy en Yedol... ¡Qué país de abanico!... En todos los teatros hacen el *¡Ki-ki-ri-ki!*... Claro que esta función la ve uno saboreando *La Taza de Tbe* que le sirve *La Geisha*. Ayer, en la esquina de la calle de Nuestra Señora de Buda, encontré a un hijo de Buda que me vendió el último número de *El Palanquín taurino*, en el que *Larita* ha tomado la alternativa y que el czar ha tomado Lemberg. Por lo visto, en el tomar no hay engaño.

Sábado, 12.—Los cuplets japoneses siguen de moda. Aquí, el que está más en boga es el del *Valbuena*, música del japonés Kinito. Dice así y está dedicado a los rusos con forro:

Moscovita, sí, sí;
si me adoras
con ardiente frenesí,
tú me verás
dentro de un mes,
en Viena y en Berlín
y también en Budapest.

Ando mejor del estómago, aunque en este país los menús son muy estrafalarios. El primer plato, es siempre arroz. (Aquí todo el mundo vive de arroz.) Después siguen abanicos estofados, nísperos con purpurina y mariposas con azul de Prusia. En lugar de moneda, se paga con farolillos.

Domingo, 13.—Los japoneses, después de haberse quedado con una colonia enemiga que se llama *Chao-Chao* (aunque así parece que se llama a un perro patanero), se han quedado muy contentos. Además, no hacen más que hablar bien de los rusos. Le pregunta usted a un *samurai* qué opinión le merece Nicolás de Rusia. ¡Antes de dejarle terminar, le dice: —¡Hombre, por Buda, quiere usted callar!... Nicolás es un amigo de toda la vida... Lo de la Manchuria ya pasó... Está borrado... Borrarnos la Manchuria... La culpa no era de

él, ni mucho menos de *Trepoff*, que no era más que un policía sentimental que incluso cultivaba el soneto con estrambote. El estrambote, por regla general, se lo ponían los cosacos. La culpa no la tenía otro que el pope Gapon... Por eso le soltaron un *Gapon* y lo empalaron, diciéndole: *Toma, por pope*... Eso fué todo... Una tontería... La batalla de *Mukden*, una puerilidad con vistas al otro mundo. ¡El emperador!... ¡El amigo Nicolás!... ¡No hay otro como él! Mire usted, a mi pequeño no le canturreo otra cosa que aquello de:

Tengo un niño chiquitín
que se llama Nicolás...

Lunes, 14.—En vista de que los nipones me hablan tan efusivamente de los rusos, me monto en el aparato y a *Moscou* se ha dicho. Además, ya tenía los nipones llenos de noticias.—Dos estornudos y paro el motor. ¡Rusia!... No es la primera vez que veo la Rusia. Ya la había visto en Barcelona. Lo primero que hago es preguntar por *Gorki*; lo segundo hacerme con un *chubesky* de lance. A *Gorki*, no lo encuentro; me dicen que está corrigiendo pruebas en la casa *Mauci*. Me dicen que los rusos están en *L'Avenç*... (pregúntenselo a *Massó y Torrents*)..., en *L'Avenç*... de Alemania. Yo bien quisiera detenerme, pero como me ofrecen el poder ir a la guerra, cojo un fusil, me encasquetan una gorra de pelo y así convertido en un felpudo atravieso la frontera... ¡Ai, la mare!...

Martes, 15.—Ya, ya lo decía el refrán: «Ni en fusiles ni en martes, ni dispare, ni te embarques». ¡A mí sí que me han embarcado!... ¡Qué ruido!... ¡Los prusianos!... ¡Qué ejército!... ¡Qué tres pares de cañones!... ¡Las piernas me hacen higo!... ¡Ay, ay, que me matarán!... ¡Morir tan joven y sin poder volver a ver a *Pedrola*!... ¡Adiós, la vida!... ¡Adiós, ilusiones!... ¡Adiós, *Pedrola*!... Anochece. En el fondo una montaña... A la derecha, una selva... En primer término un cañón... Lados, los del actor...

Miércoles, 16.—Nos hemos pasado la noche sin disparar un tiro, pero siempre apuntando. Apuntando al monte. ¿Qué es eso?... Lluven balas. Este cae, aquel no, el de más allá hace el *ánec*... Esto es un *elífan*... Los prusianos... Apuntan... Van al copo... ¡¡¡Ay!!!... Oigo una voz: —*Queda usted detenido. Siga.*—¿Pero si yo?... —*¿Qué hacía usted?*... —*Nada.*—*Usted apuntaba...* —*Sí, no lo niego; pero ahora, no va más...* (Y sale en puerta un ulano.) ¡Prisionero!... ¡Me voy a la *cagill*!... (¡Mándenme las diez pesetas!)

BUENDÍA Y GASSOL.

III LA GUERRA EUROPEA!!!

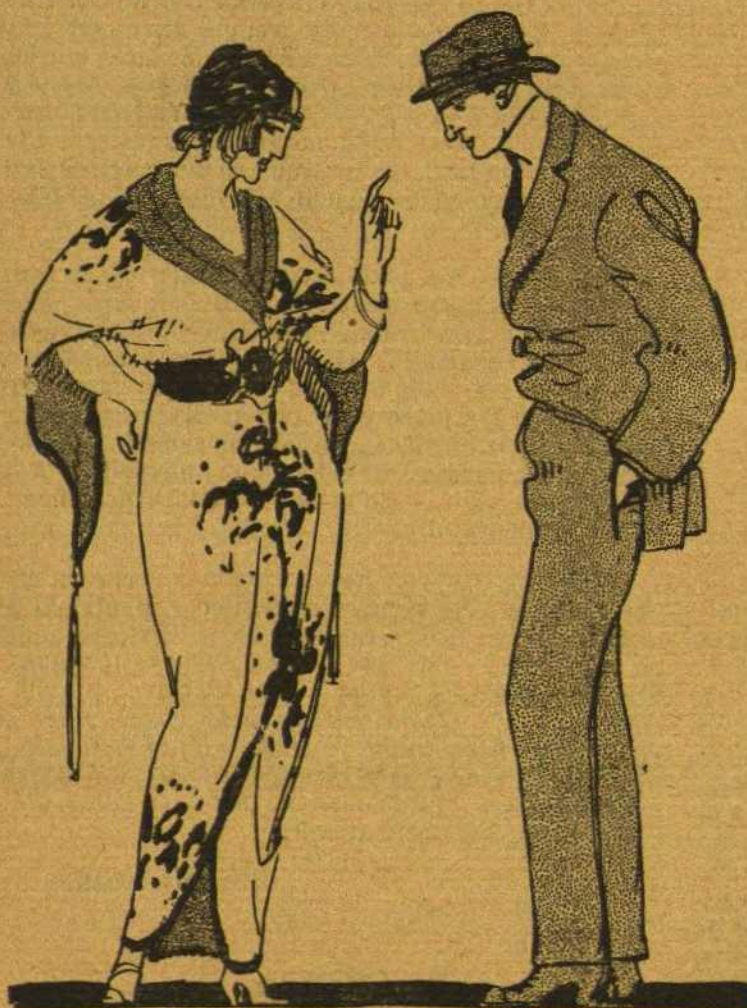
BOFIAGRAMAS INTERNACIONALES

¡Un cometa!—¡Un saludo!—¡Los cosaquitos!—¡No te fies del correo, porque aquello anda muy feo!—
 ¿¿¿Durazzo sevillano???—¿Qué pasa?—Lo prohibido por Alemania.—Contrabando y marea.—La bolsa o
 la vida.—Levantando muertos.

¡ADIÓS, PARÍS, QUE TE QUEDAS SIN GENTE!—UN SALUDO

París, 11, a las 67'50.—Se ha movilizado toda la gente de vida alegre, en vista que a *Vida alegre* iba a seguir *Muerte triste*.—A eso de las 69 y diez minutos, apareció en el horizonte una grácil mariposa. Fué acercándose, y cuando estuvo a dos metros de distancia nos enteramos de que se trataba de una libélula con ametralladora. Se acercó a la aguja de Nuestra Señora y clavó el siguiente cartel:

...Dentro poco llega el káiser,
 para quien quiera algo de él.
 En sus heroicas empresas,
 son sus solos intereses
 comer tortillas francesas
 y cobrar cheques franceses.

—I què tai, còm estan els valors?
 —Noia, no'm parlis de coses tristes, perque ara'm baixen.

Hay pánico. Remitan fondos y un retrato de *Pic y Pont* en traje de gala.—*Doctor Doyen*.

EN EL ESPACIO.—APARICIÓN DE UN COMETA.

Tibidabo 12, a las 75'79. (Observatorio Fabra).—Después de leer catorce periódicos, con el alma metida en un puño, he dirigido la vista al cielo, que es el único que está en paz y en gracia de Dios. ¡Oh, sorpresa!... Hacia nosotros se dirige una estrella con rabo. ¡Es un cometa!... Mientras no cometa una barbaridad, estamos seguros. No me fio ni del Kaiser, ni de esa clase de estrellitas, que siempre traen cola.—*Comas y Solá*.

EL AVANCE RUSO.—LOS COSACOS DEL DON.

Viena 14, a las 99'77 (recibido con seis días de anticipación).—Comunican de Calaf, que los rusos avanzan en territorio alemán. Por eso confirmamos que andan cerca de Viena. Témesse que en cuanto entren, hagan *paperinas* con todas las partituras de las operetas. ¡Ojalá!... La población está muy alarmada, pues han aparecido los cosacos del Don. También podría ser que éstos, en lugar de ser sólo del Don, lo fueran del *Don Simón*. Buenas noches.—*Enrique Dotres*.

EL SERVICIO DE COMUNICACIONES.

San Juan de Horta 15, a las 80'05.—A título de curiosidad, traducimos literalmente del *The Canard Blava* el recorrido que debe seguir una carta desde la frontera a París. Dice así:

«Se deposita la carta en el buzón. Si la carta es un cinco, puede saltarse. También puede dar resultado certificar la carta, procurando que el sello sea de a cincuenta céntimos. Pegarle un sello de antipirina sería una aberración. La carta partirá desde Cerbere, y de allí seguirá el siguiente itinerario: Cerbere, Calonge, Burdeos, Jadrake, Las Franquezas, Siberia y París. Finalmente la carta llega a su destino, a no ser que los alemanes, al ver la carta, apunten.»—*Ramiro de Maerlu*.

¿QUÉ PASA EN ALBANIA?

Roma 16, a las 88'99.—Los insurrectos albaneses han entrado en *Durazzo*. Se han apoderado de la población e instalado en ella. Luego han pegado fuego a todos los edificios. No ha quedado ni un cuarto del *Durazzo*. No falta quien afirme que el *Durazzo* era sevillano.—*Sandoval*.

RUMORES ALARMANTES.

Londres 17, a las 65'49. (Recibido con retraso).—Circulan rumores muy alarmantes, acerca

de las noticias llegadas de Barcelona. Parece ser que las fieras municipales del Parque quieren cesar de ser neutrales. También estamos enterados de que han sido movilizadas los serenos y guarda-paseos.—*Lord Rosbeeff.*

CONTRABANDO DE GUERRA

Pekin 19, a las 3'412.—La *Gaceta* de hoy publica una nota del Ministerio de Estado, relacionando las materias y objetos que durante el conflicto serán considerados como contrabando de guerra por Alemania.

He aquí la relación:

Contrabando de guerra absoluto.

- 1.º Las armas de todas clases, incluso las *armas del purgatorio*.
- 2.º Los proyectiles menores de cinco años y los niños de dinamita.
- 3.º Los animales de silla, como son, por ejemplo, los caballos, los asnos, los elefantes, las chinchas, las pulgas, las cabras, etc., etc.
- 4.º Los cañones, morteros y demás batería de cocina.
- 5.º Los dirigibles, los aeroplanos y los *estels*.

Contrabando de guerra relativo.

- 1.º Los forrajes, aunque sean forrajes o forros de americana.
- 2.º Las pulmonías y otras prendas de vestir.
- 3.º Los guardias urbanos.
- 4.º Por lo que pudiera ser, el oro, el moro, la plata, el cobre y la Arrendataria de Tabacos.
- 5.º El material de telegrafía, radiotelegrafía y el de orquesta de las obras de Lleó y Calleja.
- 6.º Las losetas de la Rambla.
- 7.º Los gemelos, telescopios, cronómetros, panderillas y demás instrumentos náuticos.
- 8.º La *Lógica fundamental* del Doctor Daurella y Rull.
- 9.º La fachada de la casa de la calle de Pelayo.
- 10.º Los alambres de puntas y las puntas de peine.

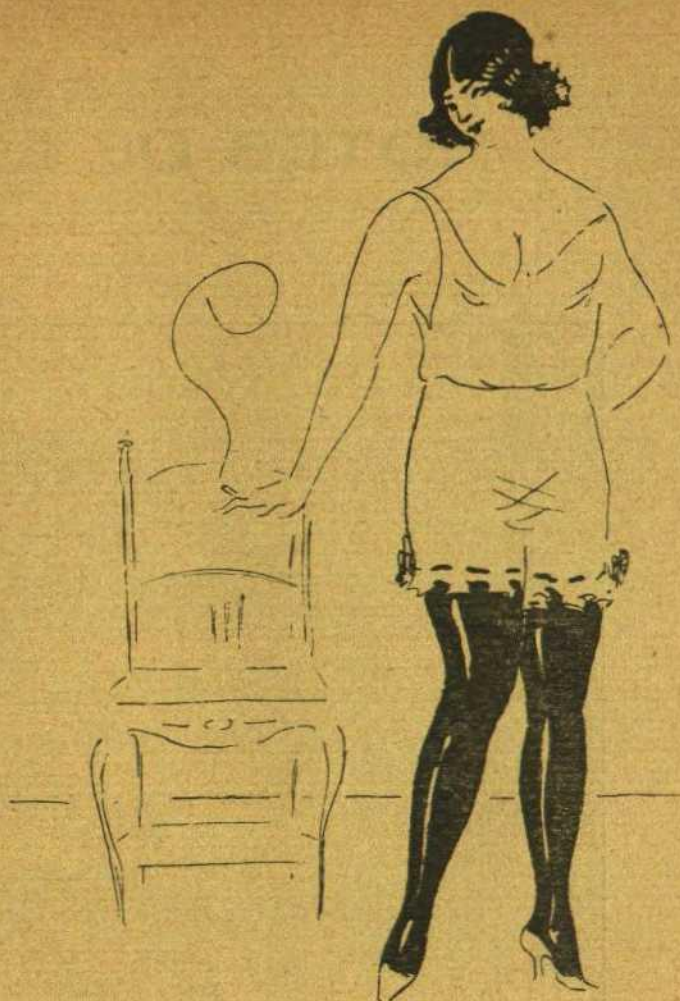
UNA RECTIFICACIÓN

Stokolmo de Dalt, a las 6'78.—No ha resultado confirmada la noticia publicada por *El Diluvio Universal de Colonia*, afirmando que el káiser pretende hacer oposiciones a una de las plazas vacantes de inspector de mercados. Por lo menos así lo han desmentido el Canciller del Imperio y el Baile de Bastóns del Real Patrimonio.—*Figuerola.*

LA BOLSA.—LAS MORATORIAS.—TRANQUILIDAD.

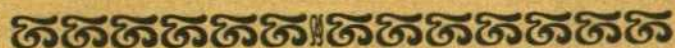
¿CIEN MIL CADÁVERES?

Granollers 19, a las 18'99.—El aspecto de la Bolsa de Berlín, presenta buen aspecto. En el departamento de fondos públicos, los usureros hacen su septiembre. Hay momentos que los judíos nos recuerdan a los de Barcelona, que también por cierto parecen elaborados por la casa Krupp. El Interior, sobre todo si tiene garantía, va al contado y con piso en la calle de *Das Aribau*. Las Obligaciones, son muchas. Como que el káiser nos va a dar las moratorias, estamos hechos unos alpinistas por lo tocante a frescura. ¡*Ave káiser,*

—A l'últim he trobat un senyor que'm munta'l pla.

moratorias te salutan! como leímos el otro día, no recordamos si en Platón o en Pérez Zúñiga. En Berlín, no pasa nadie. Los conciertos de banda militar, han sido ventajosamente substituidos por pianos de manubrio.—En este momento nos comunican del Este o del Otro, que hay unos cien mil cadáveres. Remitan fondos.—*Kameloff.*

AVIS IMPORTANT

Nou obsequi als llegidors

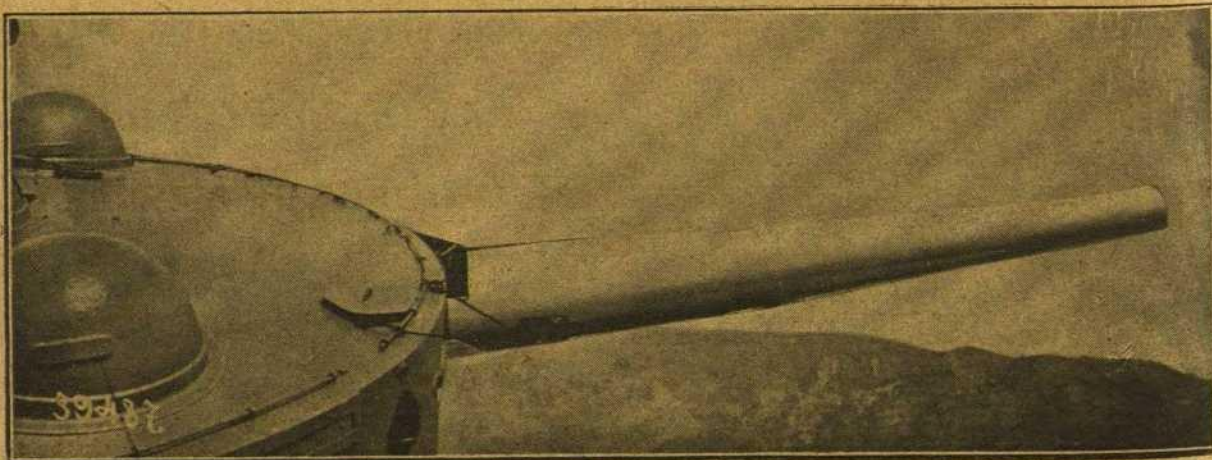
Com que'l PAPITU se divideix en coses del dia y coses de sempre, hem decidit dedicar un *Folletí* als millors contes publicats en el PAPITU, que son les coses de sempre, porque sempre fan riure.

Els dels primers temps del nostre setmanari, que era quan pocs se n'enteraven porque només ens llegien quatre gats, són de primera i tindran un èxit boig.

NOTES DE LA GUERRA

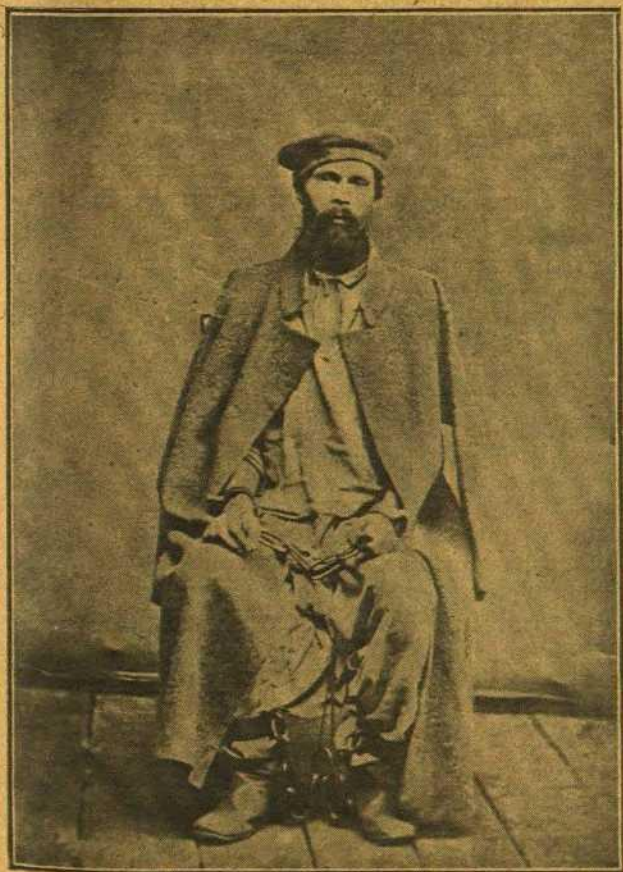
Ens guardarem molt bé d'assegurar si aquestes ruïnes representen la destrucció de Lovaina o les obres del túnel de la Reforma. Tot podria ser.

Aparell introductor per a alxampiar fronteres. Les municions van a les bosses del darrera.

L'esquadra japonesa a la vista de Malgrat. L'esquadra són els pics que's veuen al fons. En Pic i Pont no hi és.

El nostre corresponsal senyor Buendia y Gassol, en poder del'enemic. La fàbrica de toquilles li ha sigut confiscada. Nosaltres estem de dol i ell assentat.

BRUSEL·LES.—Una senyora preguntant a un municipal alemany on és la Porta de la Pau.

EN LASARTE

Al nostre Ajuntament hi ha de tot, com en un adroguer de poble. Advocats n'hi ha per a donar i vendre; de metges n'hi ha assortit; homes de negocis, demanin; arquitectes, un parell; fabricants, propietaris, apotecaris, gent de botiga, tot hi estava representat aquest any, menys una classe de memorable història en aquell casal dels nostres pecats: hi faltava un enginyer que suplís la falta (això de la falta és un dir) d'un David Ferrer o d'un Ramoneda. I per això en Lerroux, que està sempre al tanto, va ficar a Cala Vila an en Lasarte, jove aixèrit que tira per sabi i de lo més escullidet d'entre mig d'aquella barreja administradora de que la nostra ciutat disfruta.

En Lasarte, a l'agafar el faixí d'anar a la processó, no va fer més que un senzill canvi de pis. El xicot, abans de tenir el càrrec que aré n'habilla, era un modest empleat de la Casa Gran, i en els baixos, com a enginyer de l'Inspecció Industrial, feia la seva feina a canvi de la corresponent mesada.

Mes el noi, que ja hem dit que no és tonto, va pensar que havent-hi al pis de dalt tant suro en forma de regidor, ell no hi faria cap mal paper, i va pendre du-

gues determinacions: fer-se radical la primera i gastar l'influència que té a Madrid (per raons que no són del cas explicar) la segona.

Diuen els que ho saben que en Montero Ríos va fer-lo anar en candidatura. Potser també li era parent. Lo cert és que va ser elegit i que avui dia en Lasarte és regidor i que quan plegui el ram tornarà tranquil·lament a la seva oficina, doncs el xicot no ha badat i ho ha arreglat de manera que sempre li quedi una poma per a la set.

En Lasarte, ademés de regidor, és catedràtic de l'Escola d'Enginyers, i això fa que se'l consideri i sobressurti del «mònton» que a Cala Vila arriba a considerable alçada. Parla castellà per la senzilla raó d'haver nascut «allende el Ebro», mes entén el català, és transigent, i fi, i cerimoniós, i... vajal que sembla de casa.

Gasta ulleres per tot dia; té perfil d'òliva i un nas tan especial que encare no li he pogut trobar pendant, i això que a Barcelona els nassos abundan.

Com a regidor, fa poca feina i fa bé, doncs si els que valen treballessin, jo no sé què carai farien els Juncals i Muntanyoles. Es enemic de les cabres, amb lo qual crec que l'acompanya la simpatia de molts corridos. Va anar a Londres amb l'«Orfeó Català», i com a home matemàtic i previsor abans va practicar la llengua amb una professora. I que'ns perdoni aquesta xafarderla.

No fa discursos, prova de talent i d'amistat digne de tenir-se en compte. Actúa poc i no s'exhibeix; és amic dels seus i dels altres; va a missa d'amagat; és solter, i per consegüent... deixem-ho córrer. Es amable, aixèrit i no s'hi enfonda.

Amb 49 Lasartes allò seria una bassa d'oli. Are ve a ser lo mateix... però sense oli.

Va de quènto

N Benet i en Cisó, dos corridos inseparables, estaven desesperats. I no'ls hi faltava motiu per a estar-ho. S'acostava la festa major del poble, i ells, els dos joves més trempats i tranquils de la localitat, se trobaven sense cap quarto.

Assentats en una de les millors tavernes del poblet estaven els dos amics tormentant-se el cervell buscant una idea o un plan que'l tregués del compromís, mentres bevien, xarrup tras xarrup, una taça de cafè. Un bon rato ja feia que hi eren i encare ses fecondes intel·ligències—fecondes no més que en aquests casos—no els hi havien produït res, quan de repent una gran idea li acudí an en Benet, el que s'apressurà a explicar-la tot seguit a son amic.

Aquesta, que fou trobada per en Cisó de primera, era la següent:

Els dos amics se vestirien de dones coquetes i anirien a la recerca d'un vell molt corrido del poble, anomenat Jaume, i l'engrescarien per a fer-lo entrar en un bar o restaurant, i allí, després de no haver passat la cosa d'un simple grapeig ja que no podia haver-hi més, se cobrarien esplèndidament aquella petita estona d'esbarjo donada al pobre Jaume, tan aprofitadament enganyat.

I com que l'idea els hi semblà superior i l'única que'ls podria treure del compromís en que's trobaven, decidiren posar-la en pràctica quan fos oportú, pregant tots dos pel bon èxit.

Pocs dies després, tot era bullici i rebombori en el poblet de X amb motiu de celebrar-se la festa major. Casi tots els carrers estaven adornats, veient-se a cada pas l'alegría que saltava dels cors joves i els pocs mals-de-cap dels habitants.

Compartint l'alegría general estava aquell matí el corrido den Jaume en un dels millors bars-restaurants del poblet, disfrutant, en un quarto reservat, de les dolces carícies que li proporcionaven dues encantadores nimfes.

Eren, com ja haurà endevinat el llegidor, en Benet i en Cisó, convenientment disfrazats.

En Jaume se trobava estirat en un sofà, tenint al seu costat an en Benet que'l tocava i petonejava que era un gust. El pobre vell estava fet una ferra. Mentrestant l'aprofitat Cisó, sentat dalt d'una taula, regirava la cartera del corrido, que després de molts treballs havia pogut procurar-se.

Les dugues lortolas del sofà continuaven jogant. El vell, tot vermell i suat, semblava un condemnat a mort.

De repent, i sense que en Benet ho pogués evitar no obstant i oposar-s'hi amb totes ses forces, en Jaume, com si les carícies de la seva *ninfa* li haguessin despertat els dormits ardors dels 20 anys, s'aixecà furiós del sofà i agafant an en Benet com si fos una palla el tira a sobre'l llit, pujant-hi ell tot seguit. Heus aquí els perills de jugar amb foc!

El pobre Benet, que aquesta no se la esperava, començà a tremolar, tement ja els resultats de la broma.

En Cisó, veient també la cosa mal parada i mentres el seu company forcejava a dalt del llit amb en Jaume, començà a preparar-se per a la fugida.

En Jaume, bufant i cridant com un desesperat, anava despullant an en Benet.

De sobte i quan en Benet ja estava casi nu i formava amb en Jaume un pilot de carn sobre'l llit, un caill llarg i esgarriós llençat per en Jaume ressonà dintre del quarto, i aquest saltà del llit i com un boig anà corrent fins a la porta i obrint-la de bat a bat cridà amb totes ses forces:

—Socorrol... A mi, cambrer!... Un metge desseguida... que an aquesta senyora li surt un budell per la panxa.

Malaltia de moda

Gota, poagre, reumatisme, o com vulguin dir-ne, és la calamitat imperant en nostres dies; amb la agravant de que aqueixa divertida *gaila* no és més que un lleuger aprenentatge del deliciós artrítisme.

—Aquests són els setllats que han rebut més.
—Sí, perquè s'han quedat al setll.

Avui, qui no és artrític no és ningú; sabem d'una família de la *istocracia*, com diu un conegut nostre, que perquè vesteix i tots sos membres son artrítics, diàriament tira a l'olla un frasc d'Uromil.

Endemés, hi ha un matrimoni, ja *famón*, o amb molts esperons, amb quina amiatat (del matrimoni, no dels esperons) ens honrem, que té un fill més futbolista que en Gamper (ja és ponderar!); l'altre dia, després d'un partit d'entrenament, tornà a casa seva tot pansit, i llançant-se en braços de sa mare, sanglotà emocionat:

—Mamà, el reumal... Tirant un *shool*, m'ha fallat la cama dreta.

La bona senyora li digué, per via de consol:

—Doncs a mi, fent el *tuti*, ton pare m'ha fallat l'as d'oros!

CARNET DEL PAPITU

Repertorio del Teatro de la Guerra

LA VERBENA DE LA PALOMA

—¿Dónde vas a estas horas, Italia, presumiendo con este *Monsieur*?
—Voy de juerga a la Venta de Europa y a meterme en el catre después.

—Y por qué no has venido conmigo que te hacía la rosca tan bien?
—Porque estás tan liado, Guillermo, que sin duda me dieras *qu'haïser*.
—Y, ¿quién es este pollo tan guapo con el cual te la vas a correr?
—Es un *oncle* que tiene decencia y trabaja muy bien el francés.
—Y ¿si a mi no me diera la gana de que fueras del brazo con él?
—Pues me iría con él a la guerra y a los tiros de la *Ville Lumière*.

BOHEMIOS

Libre el águila arrogante
libertad cantando va
y al cruzar una granada
va cantando libertad,
va cantando libertad,
libertad, libertad.
Así en lo profundo
del alma tudesca
se enciende entre tiros
la dicha sin fin
y siempre venciendo
Bruselas cruzamos
y alegres tomamos
el pelo a París.

AGUA, AZUCARILLOS Y AGUARDIENTE

Ya sabes que la Germania
anda buscando cuestión;
yo estoy tranquila en mi puesto,
yo no la busco.

—Tiene razón.

—Que ella no me insulte
que yo no la falto,
pero si me ataca
le doy un asalto.

Un asalto con las armas
como es natural
y voy a olvidarme
de que soy neutral.

GIGANTES Y CABEZUDOS

Si las mujeres mandasen
en vez de mandar los hombres
irían las sufragitas
a disparar los cañones.

LA CORTE DE FARAÓN

Son los soldados de Baviera
los más gallardos y más valientes;
luchan feroces como una fiera
y van armados hasta los dientes.
Cuando la meten la ardiente espada
el enemigo muere a sus pies
y se comprende que ensangrentada
la saquen ellos poco después.

¡Ay bal ¡Ay bal
Ay bávaro como peleas.
¡Ay bal ¡Ay bal
De qué manera la meneas.
¡Ay bal ¡Ay bal
el arma, claro está.

EL DÚO DE «LA AFRICANA»

No cantes la Marsellesa,
vente conmigo a Berlín,
que la que aquí es cupletera
allí se dará postín.

Vente conmigo y no temas
esos lugares dejar,
que allí beberás cerveza
y cebada comerás.

EL POLLO TEJADA

Austria, Inglaterra, Alemania,
Rusia, Serbia y el Japón,
Bélgica y Francia se encuentran
en plena conflagración,
y se dan cada paliza
que la gente se horroriza
lo mismo en Caldas y Niza,
que en Reus y Londres.

Teutón, teutón, teutón,
Sedán, Sedán, Sedán...
Se dan un atracón
de balas, con afán.

Alejandro y Emiliano quieren guerra,
una guerra colosal,
una guerra colosal;
pero Dato se hace el longuís y contesta:
—Soy neutral,
soy neutral.

LAS ZAPATILLAS

Cuando me lanzo a la lucha
con mi temple militar,
los enemigos me temen
y me toman por Bismark.

EVA

París tiene un ambiente
de loca seducción
una vez terminada
la movilización;
se vive entre perfumes
de un gusto embriagador
y a pólvora despiden
un penetrante horror.

EL POBRE VALBUENA

Sienta, moreno, plaza, para que lleves
¡pum! ¡pum!
siempre en la cartuchera balas dum-dum
¡pum! ¡pum!
y a ver si de este modo vas ascendiendo
¡pum! ¡pum!
y logras ser un nuevo
y colosal general Bum-Bum.

CUADROS DISOLVENTES

Con un tricordio en vez de *chapeau*
y unas polainas de *cabritille*,
con un refajo de *couleur tangó*
por el Montmartre va la *Grace de Dieu*.
—Yo con el casco colocado así
y a la vanguardia de mi batallón,
el gran teutón
pasea por Munic
haciendo chatos de cerveza y ron.

Estrategia

Desenganyin-se, que això de l'estrategia és una gran cosa. El poder representar als alemanys per un terrocet de sucre, als francesos per una cullereta de cafè i als anglesos per un platet de llauna és cosa que distreu, dóna gust i no malmeta la salut. Quan un s'hi acostuma, en tots els actes de la vida i fins en els entreactes hi troba semblances estratègiques, i arriba a donar-se el cas de que al badar en ple carrer veient com dos vaillets fan pinyes, l'imaginació personifica a la França en el de la brusa de quadres i a l'Alemanya en el del davantal de ratlles. En aquest cas, el pacífic urbà representa la neutralitat, o sigui el «no t'emboquis». Vostès diràn: «I què carai té que veure tot això amb els sports?...» Jo els hi diré. L'influència estratègica ha fet que l'anar a veure les batucues sportives que cada diumenge disfrutem malgrat les exageracions termomètriques, que hagi trobat una gran semblança entre els esforços dels nostres «atletes» i aquell bé de Déu de trompades que les «beligerantes» es reparteixen cap allà dalt del mapa.

Vaig veure allò que'n diuen campionats d'Espanya de Natació, i, vaja! igual que un combat naval. Pel de corredices, en Conesa va sortir guanyador sense averles. Es veu que a París no si està bé; oi, noi?

Pel de resistència va ser el pinxo, segons vella costum, el cuiracat Cuadrado, que ve a ésser l'Anglaterra de les potències nadadores.

En la Puda va haver-hi combat d'ametralladores (vulgo motocicletes). Va sortir-hi triomfant la bateria del capità Alexànder, que va fer estragos.

En quant a l'exèrcit de terra (futbolero), l'exèrcit de l'Espanyol va derrotar al del «T. B. H.» per 2 a 1, després d'un terrorífic combat, i l'«Unió» i el «Barcelona» varen lluitar també com uns homes, sense baixes nombroses.

Això és tot lo que comuniquen les agències. Res: estratègia pura.

TEATRES

UNA SALUTACIÓ.—Com és costum en la casa, saludem als qui tenen que començar el proper dissabte. Que vagi bé, *Guilemany, Rojas* i la companyia de l'*Apolo*; que ragi, que ragi *Robert, Bozzo* i demés de l'*Espanyol*; endavant, *Gibert, Taberners i Vallejo del Nou*, i poques obretes de Madrid, que acostumen a ésser dolentes; enhorabona, *Montero, Xatai, Monloro del Soriano*, endavant sempre; melodramistes del *Pompeya*,

salut i pessetes; *Guell i Pilar Martí* que vagi be a l'*Imperio* el negoci; *Pep Vergés i Vives*, esperem la *Maruxa*; *chevalier Canneau*, salteu i brinqueu.....

I are un bombo tan gran com tot el planeta i amb més soroll que'l de tota la guerra, per la *Pastora Imperio*. Veritat, que tots hi estem conformes?

Federació Mutualista Ferroviària

MB aquest títol se publica l'orgue dels empleats de ferrocarrils del M. Z. [A. escrit en *castallanu*.

Entre altres articles, molt ben escrits, n'hi llegim un titolat *Caricias*, contestant a un senyor que's diu D. Josep Pi, que a la *cuenta* els parlava d'arrambar, i li diuen:

Lo de arrambar no nos cuadra; como buenos magdalenas preferimos ser arrambados.

I més avall, afegeix: *Esperamos tendidos boca abajo, posición incómoda pero sugestiva.*

Aquests ferroviaris se veu que no estàn per romanços, i quan se tracta de tornar la pilota parlen clar. Veïam si tot això acabarà amb un paro general.

Centre Autonomista català de Sant Gervasi

QUEST simpàtic centre, que mereix les simpaties de tots els bons catalans, va publicar l'acord de la Junta directiva amb referència a la organització dels Jocs Florals, en el que llegim:

«Dada la cabuda de la Sala i dada l'importància de la festa, els socis no tindran dret a ocupar cap cadira, ja que aquestes quedaran reservades pera les senyores, essent entregades dues d'aquestes an els senyors socis que contribueixin a la subscripció dels gastós».

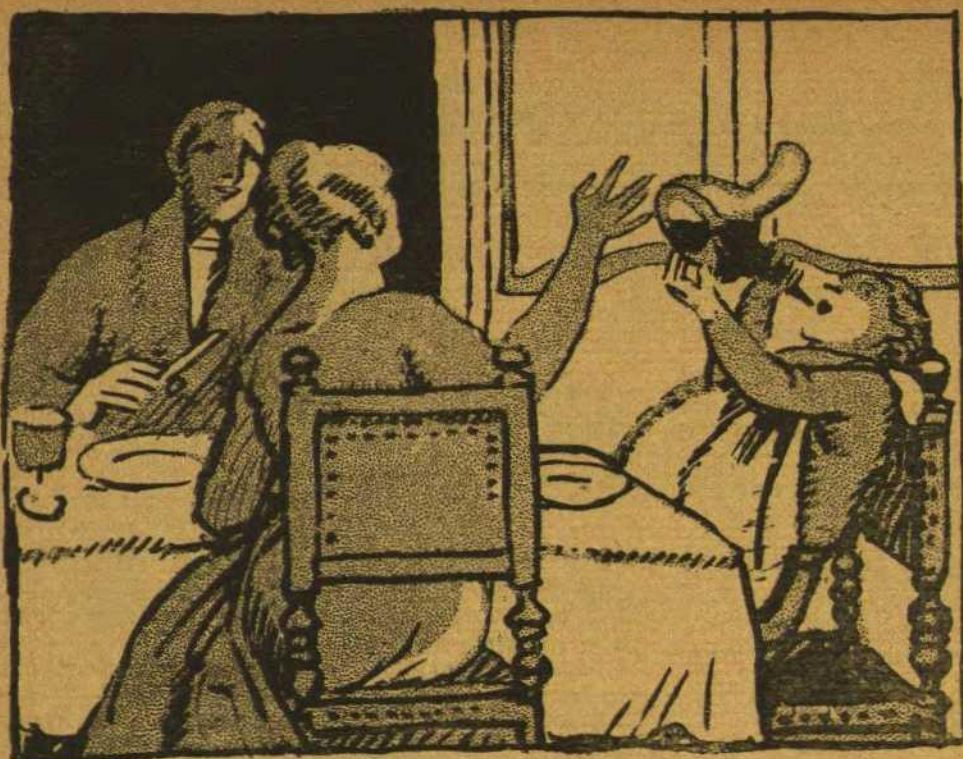
Ho trobem molt just. Per un cantó se'ls obliga a estar drets i per altre cantó se'ls hi cedeixen dues senyores. Son els drets de l'Home.

Felicitem a la distingida Junta pels seus acords.

Preguntes guerrereres

- Quin és el trumfo del jòc actual?
- Espases.
- I la frase més usual dels jogadors?
- Espasa mala basto.
- Què diuen les nacions beligerants?
- Mato.
- Què diu Anglaterra?
- Jugo.
- I que diuen els espanyols?
- Passo.

—Aquest noi, bevent a gallet, acabarà tirant-s'ho tot per davant.
—Més val per davant que per darrera.

Més motius de la ciutat de Tarragona

Industrials: Pisso, Reventa Soldats, Pela Rucs, Manant, Sancristets, Pau Caca, Boira, Palleta, Merla, Rafael de la Mel.

Comerciants: Pigat, Ton de l'Oli.

Peons: Rafelet de la Cofia, Picalordia, Manel dels Caputxins, Morrut, Joan de la Canonja, Llarg l'Esqueté, Ceba, Manyo, Patater, Catxalero, Perdut.

Carreters: Gric, Mangarro, Garrut.

Paletes: Cagarrabies, Mandíbula, Barrot.

Pescadors: Flaret, Macatxu en Déu, Liarta, Xinxirinxina, Noi de Sitges.

Pagesos: Pau Puta, Cagassó.

Pastors: Pinxo, Joan Dropo.

Varis: Nas de Llauna, Andròmina, Xatín, Negret del Qüento, Afaita Canaris, Birot, Espelma, Bufeta, Tupino, Sardina, Vareta, Esmolet, Matarrals.

Dones: Poca-roba, Barbera, Pa amb barra, Lluenta, Titella, Fragosa, Secallona, Matasuscaballo, Laieta.

Gitanos: Cuc, Ros, Patarrot, Huevo, Balatxo, Macareno, Misses, Ganyot.

Gent de Cellar: Sagal, Xorissero, Grinyó, La Seca, Xarindel, Roba Gallines, Pa i Talls, Llarg, Matraques, Lluent, Catxupino, Patilles, Sec, Bordanya, Pere Dropo, Bullit, Rifenyó, Perra-gorda, Secalló, Mònic, Cremat, Bombita, Dimoni, Cap-de-lepra, Judes, Tinyós,

NUMERO VINENT

Motius de la gran ciutat de Badalona

NO VAL A BADARI...

Roba Mantellines, Nas, Marquès dels atrassos, Set-de-la-Matinada, Tomaquer, Guerxo de la Pana.

Coses de la guerra

ENCARE que no hi tingui relació sinó de lluny, com are tot son temes guerriers i no parlar-ne, *francament*, no fa guerrero, relatarem amb el títol de *coses de la guerra* el fet d'aquell borni que va perdre l'ull a la batalla de Solferino.

Acabades les pinyes i perdut l'ull que ja no's recobra, l'individu de que parlem se va fer fer un ull de vidre semblant al seu i se'l posava de dia per a anar a passeig.

A la nit, com és molt natural, se'l treia, posant-lo dintre d'un vas d'aigua; però en certa ocasió, viatjant i canviant de costum, a la nit va tenir molta set i sense recordar-se de que l'ull era dintre'l vas, al beure se'l va engolir.

A l'endemà, a l'anar-lo a cercar no'l va trobar, no sabent què n'havia fet, fins que fent memoria va lligar caps i va estar segur de que se l'havia empassat.

Pensant que'l pairia, no hi va dar importancia fins que al cap d'uns quants dies va quedar privat de fer les operacions més necessaries que's fan a la necessaria.

L'home va veure desseguida la marxa, i anant-sen a càl metge se va descorrar i dient-li que li mirés en cert lloc, li va preguntar:

—No veu un ull?

—Home, sí, senyor, que'l veig.

—Doncs miri-se'l bé.

—Ja me'l miro.

—I no se'l mira ell a vostè?

—Caratsus! Sí que'm mira; és la primera vegada que rebo una mirada d'aquesta naturalesa.

Epigrama

Una Societat com cal,
de reglament especial,
vol, entre altres condicions,
que'ls socis siguin hombrons;
resultant, per deducció,
que d'ençà que fou creada
la Societat, es formada
per uns membres que fan pò.

Passant l'istiu

ENCARE que ha sigut o és un istiu de llamps i trons i canonades, molta gent, la majoria de la gent que ho fa cada any, són a passar l'istiu a fóra, que és com veure la guerra no des de la barrera, sinó des de els palcos, que és lo més lluny que hi ha dels toros.

El fet és que entre aquestes innombrables famílies que passen l'istiu hi ha un matrimoni amb una nena molt viva i aixirida que's fixa en tot lo que veu i no deixa mai de fer el comentari apropiat.

Prop de la casa, fóra del poble, on aquesta família habita, hi ha un cabrer, o per dir-ho més clar, un home que té cabres; i no riguin, perquè això ja es un xisto publicat mil vegades al PAPITU. La nena de que parlem té, com és molt natural, una gran il·lusió per les cabres, no sols perquè tenen relació amb la llet, sinó perquè tenen banyes i fan salts.

—Còm ne diuen, mamà, dels fills de les cabres?

—Cabridets.

—I dels papàs de les cabres?

—Cabrons.

—Doncs així jo sóc un cabridet, tu ets una cabra i el papa és un cabró?...

Una cosa grossa, grossa,
que l'afany dels homes és
i que les dones voldrien
que'ls toqués.

(Solució al número vinent.)

Solució del número passat:

LA MASIA

CASTELLANADES

Deia una senyora de l'aristocràcia, que estava una mica carregada de... estómac:

He tomado vino caro bueno nacido.

La traducció al número vinent,

Traducció del número passat:

Anuelo y miel a peselas.

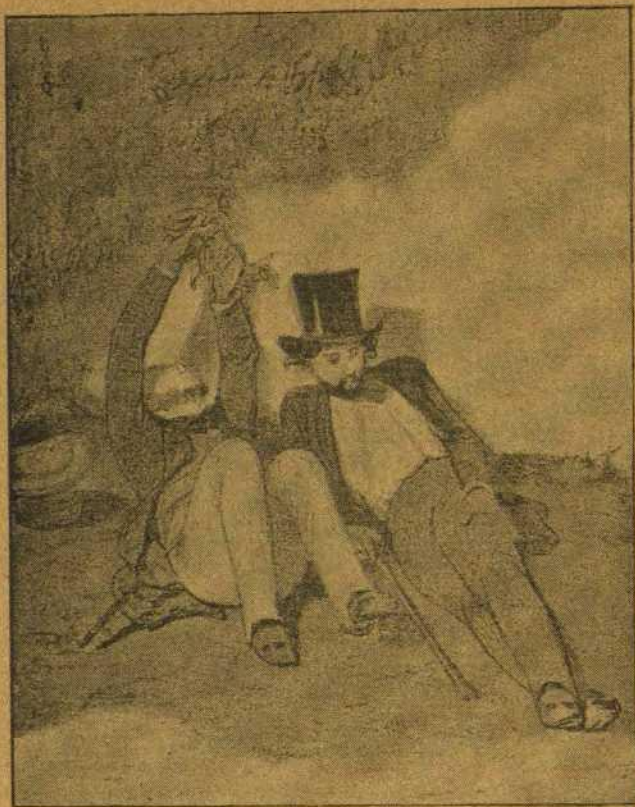
A MI ME LA PELES

CORRESPONDENCIA

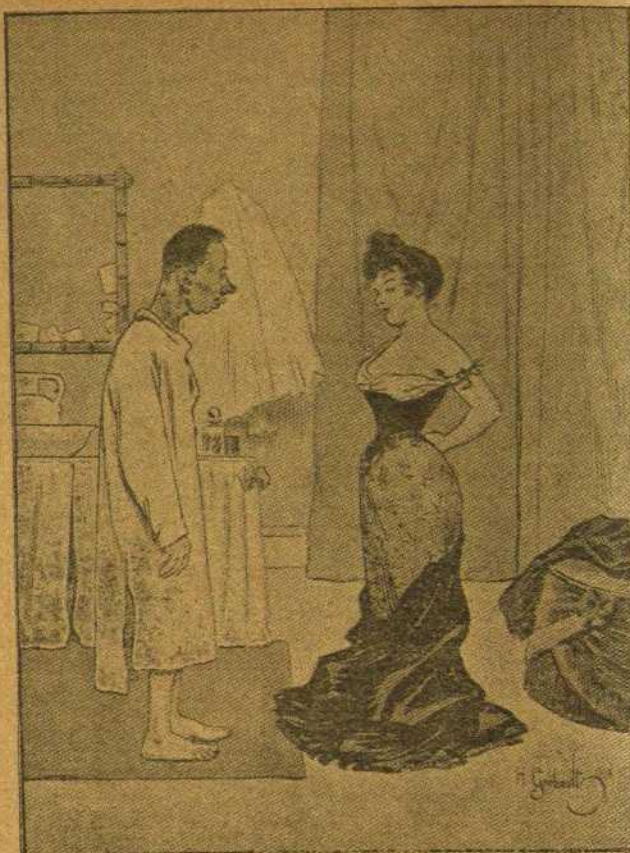
Fanet: No solament no l'havíem oblidat, sinó que'l tenim sempre present i trobarem a faltar els seus treballs. Els dos que'ns envia són molt bons, però son extremadament perillosos.—*Vidi:* Aquets tres dibuixos jo no'ls vidi, ni en sol ni enombra.—*Perliculero:* Quan tingui una estona li escriuré una carta llarga parlant-li de tot.—*D. Lluís Carbonell:* Rebuda la seva comunicació; li desitgem molta sort i molts forasters.—*Faumet el Terricer:* Vostè té condicions i pot fer molt, si no te cap *encuantra*. Celebrarem que continui enviant, perquè el PAPITU li sabrà recompensar els treballs.—*Pisatonta:* No és tan nou com convindria al públic, que vol palla nova.—*C. Uli Pich. A.:* Tampoc té aquella novetat desitjada, en una paraula, i per dir-li amb una frase feta: No hi ha novetat, o si no més clar: No hi ha res de nou.—*Un de la família Met:* Ja s'ha publicat. Pregunti-ho a algú de la família i veurà lo que li dirà.—*Pitus:* Dos de molt bons, son els dos quents dels tres que'ns envia, i com és molt natural els publicarem perquè el públic s'hi faci un tip de riure i no's recordi de les declaracions den Lerroux.—*Nolo Aras:* Aprofitem quelcom. Les cartes de noia, son molt series... en el sentit de que son molt perilloses per publicar. Mirarem de fer-les passar per l'adresador.—*Llamps i trons:* Vostè té un pseudònim terrible. No més li falta una bona pedregada. Lo que'ns envia, no'ns acaba de fer el pes.

Popetsi: Desenganyis, lo millor es fer riure al públic; lo demés es fer-li trencar el cap.—*Un general Rus:* Rússia es una gran nació, fet i fet es la més gran d'Europa. Això ningú ho pot negar. Lo que'ns envia no fa per casa.—*L'agulla saquera:* Vostè és una noia? No li hauríem conegut, perquè escrivint amb màquina es molt difícil d'endevinar si la fa moure un mascle o una femella. Digui al jove que vostè me parla, que procuri ensenyar-li allò que sona.—*Petaquer:* No ho volem creure.—*Cebes al cap:* Tot Mollerusa ignora qui és vostè. Nosaltres no'l descobrirem, però tampoc publicarem el fet de que'ns fa sabedors. Es un fet de caràcter privat i nosaltres no volem la clau de l'alcoba.—*Pistraus:* Tot és una mentida. Les notícies de la guerra faríen fredat, si no fossin falses.—*Parra:* Vostè hauria de tenir molt bona sombra, si el seu pseudònim fos encertat.—*Solsila:* Saludi a les principals famílies que passen l'istiu a Viladrau, però no'ns envi notícies velles de l'Hotel Bofill.—*Comandanta:* Saludi al secretari de Ullastrell. Li agraïm la felicitació que vostè ens envia. Lo que'ns transmet aquesta setmana, mirarem d'arreglar-ho i publicar-ho.—*Bi Mari Conde Mena:* Rebuts els motus de les senyorettes alumnes de les acadèmies de nit. En farem us molt aviat.—*Terés:* Li publicarem algunes paraules de les castellanades que'ns envia.—*Ateneo de Concentració Radical del Districte VI:* Rebuda la comunicació de l'expulsió de l'ex-president. Suposem que quan vostès l'han expulsat deuen tenir raons molt series.—*Pastetes:* Li posarem al Concurs, i ha fet molt bé de decidir-se a escriure, perquè com diu molt bé vostè en la seva grata del corrent: «Tothom té dret a fer conèixer la seva poca o molta sombra posant-hi tot el cuidado possible.»—*Pitus:* Aprofitem tres o quatre coses de la remesa extraordinària que'ns fa aquesta setmana.—*A. E. T.:* Es molt difícil de publicar. L'hem rebut moltes vegades i no'ns hem decidit mai a estampar-ho. Allò del mar que té la sardina a dintre, fa riure molt, però lo altre es massa verd.—*E. T. Arp.:* Aprofitarem una frase, que dada la nostra manera de ser es molt apropiat.—*Masa:* Quan obrim la carta de vostè ja està feta la gracia. Vostè ha fet com els marits que arriben un minut després de l'acte. Quan la cosa està, ja està i no's pot tornar endarre-
ra.—*Puig i Puig:* Ne parlarem comentant-ho per fer riure al públic, que és el que té dret a riure.—*Doctor Samals:* Les senyores del dibuix que'ns envia sont molt maques i estan posades, sobre tot una, en una actitud provocativa, però encare no'ns acaba de fer el pes.

L'HUMOR ESTRANGER

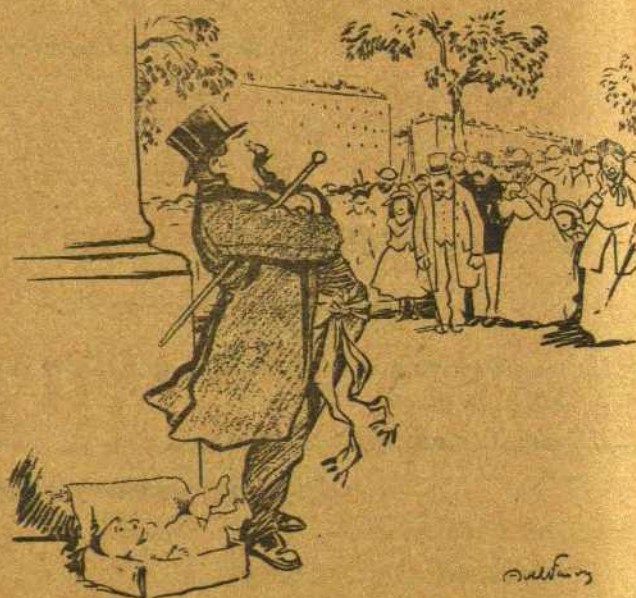
—La estimava de veritat an aquella dona.
 —Romaneu! No vares tenir-la més que quinze dies.
 —Sí, però la vaig festejar dos anys.

—No més amb la manera com porta la camisa, conec que vostè es persona distingida.

Un anunci. — Per vendre o per llogar, hermosa propietat de plaer. Jardí frutífer (abricocs, maduixes, cireres). Llocs accidentats. Punts de vista encantadors. Dirigir-se a...

—No s'espanti, que no és cap bomba: no te metxa; és una nena.

Col·lec-ció PAPITU, any 1909 (1.er any) Preu: 7 ptes.

“ “ “ 1910. . . . “ 6 “

“ “ “ 1911. . . . “ 6 “

“ “ “ 1912. . . . “ 6 “

“ “ “ 1913. . . . “ 6 “

Encuadernació i tapes, per any, . . . “ 3 “

LADILLAS (cabras)

exterminades en un minut amb

L'INSECTICIDA PARADELL

UNA pesseta frasc : Per correu 1'50 ptes,

Farmacia Paradell - Asalto, 28 (carrer Nou)

LES INJECCIONS I LAVATGES

en els fluxos recents, generalment ademés d'allargar la curació solen produir complicacions. El sàndalo i l'arheol esmortueixen al principi la malaltia, però tenen l'inconvenient de que en general no l'acaben, puix deixant de pendre'ls surt altra vegada el mal, lo que fa que novament se torni a pendre'ls mateixos arheol i sàndalo i s'esmortueix altra volta; se deixen de pendre i ve altra vegada i sempre aixís, no conseguint altra cosa que fatigar els ronyons, produint dolors molt forts. Amb les antigues especialitats Paradell res d'això succeeix, i en pocs dies i sense perill s'arriba a una absoluta curació, sense ulteriors conseqüències, gastant relativament poc, lo que està provat fins l'evidència per vintitis anys d'èxit.

DR. SERRALLACH

Especialista en les malalties dels ronyons i de les vies urinaries
Pelayo, 40—De 12 a 2 i de 6 a 9. - Festius de 10 a 12

Consulta econòmica : De 7 a 9.—Jovellanos, 9

CICLES
PATINS
JERSEIS

SANROMA

PILOTES de FOOTBALL y TENNIS y tota classe d'articles de

SPORT MOTOCICLETES Y SIDDE CARS **SUN**

A. SANROMÁ - Balmes, 62 - Teléfono 1445 - BARCELONA

Dr. M. CAMPS

VIES URINARIES

SÍFILIS - MATRIU

Aplicació intravenosa del 606

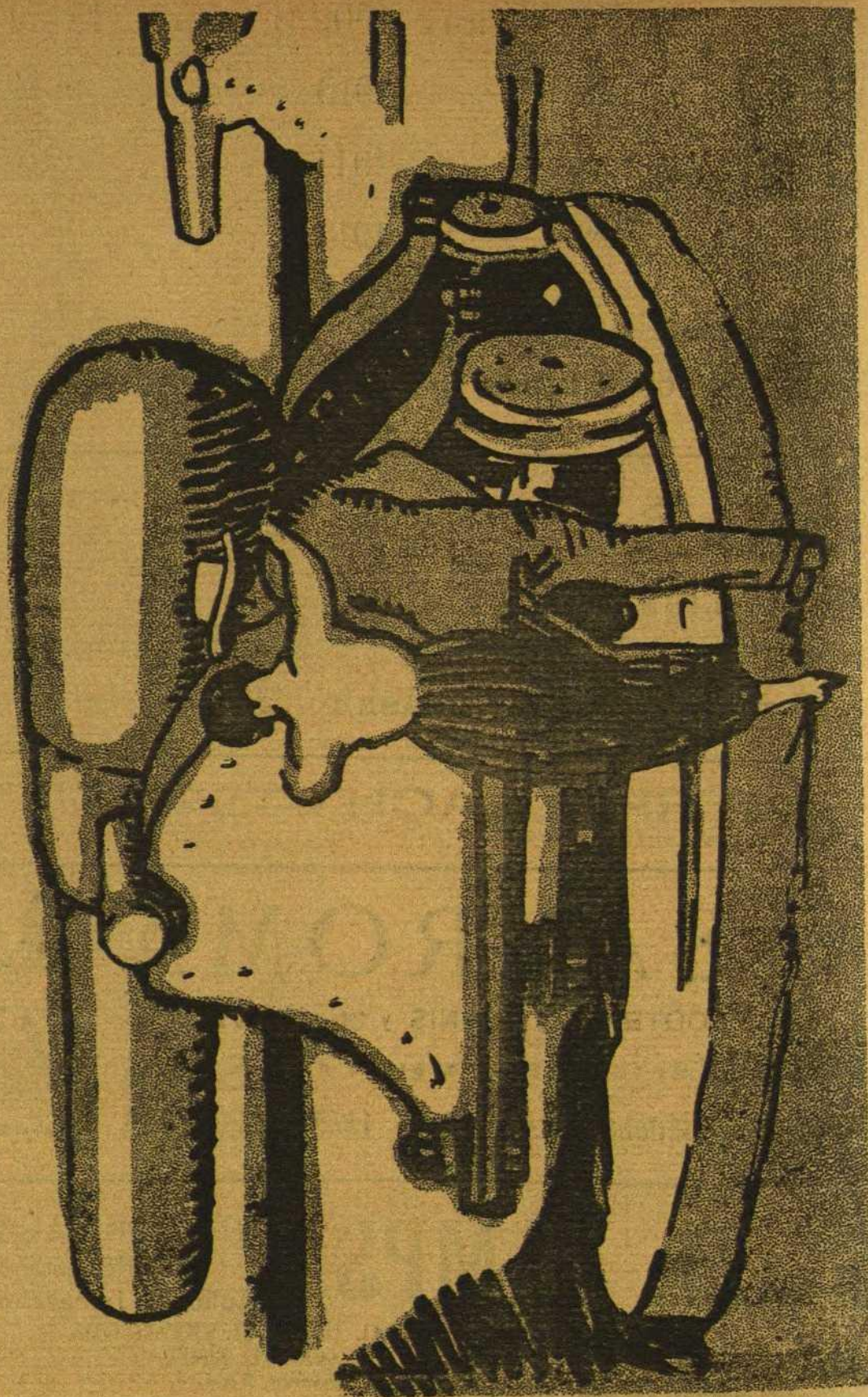
TRACTAMENT ESPECIAL DE LA BLENORRAGIA

CONSULTA PARTICULAR:

Ronda Universitat, 14, pral., 1.ª - De 3 a

CONSULTA ECONÒMICA:

Fusteria, 2 y 4, 1.er. - (Entre Plaça A. López i Carrer An. pie)
de 12 a 1 i de 7 a 9 nit

—Renol, quina peça! Aquesta sí que faria mal.